

„O bijuterie de creație literară, a unei scriitoare aflate la debut!”
Prin proza palpitantă și locul captivant de amplasare a acțiunii, Amanda Dykes țese o poveste cu adevărat fermecătoare, ce se desfășoară pe coasta stâncoasă a statului Maine. *Ale cui sunt valurile?* este o creație literară de înaltă ținută. Autoarea a surprins umanitatea în ipostaza ei cea mai veridică și mai prețioasă, astfel că cititorul simte impulsul să pună această operă pe raftul scrierilor clasice. Este un roman care îți merge la inimă, fiecare scenă emană speranță și lumină. Relevant și nostalgic în același timp, acest roman vorbește despre valori perene.”

Joanne Bischof, scriitoare laureată a premiilor Christy și Carol, autoare a cărților *Domnița și circarul* și *Sons of Blackbird Mountain*

„Despre această carte se va vorbi tot anul. Este lirică, minunată, plină de emoție, durere, secrete bine păstrate și apoi dezvăluite. Aceste personaje, acest oraș și poveștile lui vi se vor strecura în suflet, iar la final veți dori ca această poveste să nu se mai termine. Este un roman al speranței și al împăcării, pe care nu îl veți uita mult timp, probabil niciodată.”

Sarah Sundin, autoare de bestselleruri și câștigătoare de premii literare, autoare a romanelor *The Sea Before Us* și *The Sky Above Us*

„O poveste minunat plăsmuită. Desfățați-vă cu aceste pagini și lăsați-vă purtați de acțiunea povestirii, de ritmul legănat al valurilor sale. Cu inima plină de pasiune și de poezie, Amanda Dykes dovedește, prin acest roman, de ce este o voce atât de îndrăgită a ficțiunii lirice.”

Jocelyn Green, scriitoare laureată, autoare a cărții *Between Two Shores*

„Vocea Amandei Dykes este la fel de puternică precum valurile și la fel de profundă precum oceanul din *Ale cui sunt valurile?* Cititorilor le va plăcea imagistica profundă și limbajul poetic, fără a pierde din vedere subiectul bine construit care însuflă curaj și speranță în fața furtunilor vieții.”

Elizabeth Byler Younts, autoare a romanului *The Solace of Water*

„Cu o voce superbă, inimitabilă, Dykes se distinge printr-un roman de debut atemporal precum subiectul salvării sau al iubirii eterne. Vă provoc să nu treceți cu ușurință peste o pânză țesută cu povești străvechi, iscusit descrise de o peniță lirică ce trece cu flexibilitate de la cadrele contemporane la cele istorice. Alegerea locului romantic, captivant și unic, precum și componenta emoțională insuflată de Dykes povestirii sale sunt aproape de neegalat. O lume livrescă ce se vrea savurată, o lume la care vom reveni iar și iar.”

Rachel McMillan, autoarea romanului
Murder in the City of Liberty

„Când un autor este capabil să mă captiveze din primele cuvinte ale unei povestiri, când îmi reține atenția la fiecare pagină și mă face să mă atașez profund de personaje și de luptele lor, acel autor se dovedește a fi un abil povestitor. Amanda Dykes face toate acestea, într-un limbaj liric care ornamează experiențele relatate, ilustrând puterea cuvintelor bine plasate și efectul lor asupra sufletului. Nu voi uita romanul *Ale cui sunt valurile?* Minunat.”

Cynthia Ruchti, scriitoare,
laureată a mai multor premii literare și autoare
a peste două duzini de cărți despre puterea Speranței

Amanda Dykes

*Alte cui sunt
valorile?*

Traducere de Adriana Nacu

 CASACĂRȚII
Oradea, 2022

Copyright © 2019 Amanda Joy Dykes

Cartea a fost publicată în limba engleză cu titlul *Whose Waves These Are*, la Bethany House Publishers, un imprint al Baker Publishing Group, Grand Rapids, Michigan, 49516, SUA.

Toate drepturile rezervate.

Toate drepturile asupra ediției în limba română aparțin editurii Casa Cărții. Orice reproducere sau selecție de texte din această carte este permisă doar cu aprobarea în scris a editurii Casa Cărții, Oradea.

Ale cui sunt valorile?

de Amanda Dykes

Copyright © 2022 Casa Cărții

OP 2, CP 30

410670, Oradea

Tel./Fax: 0359 800 333; 0728 874 975; 0259 469 057

E-mail: info@ecasacartii.ro

www.ecasacartii.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DYKES, AMANDA

Ale cui sunt valorile? / Amanda Dykes ; trad.
de Adriana Nacu. - Oradea : Casa Cărții, 2022

ISBN 978-606-732-210-1

I. Nacu, Adriana (trad.)

821.111

Traducerea: Adriana Nacu

Editarea: Lavinia Filipaș

Corectura: Mirela Ștefan

Tehnoredactarea: Vasile Gabrian

Coperta: Marius Bonce

Tiparul executat la Metropolis srl, str. Nicolae Jiga 31, Oradea

Tel./Fax: 0259 472 640

Pentru tata și mama,
care au strălucit întotdeauna ca niște lumini
în întuneric.

Citește-mi dintr-un poet mai umil,
Ale cărui cântece au izvorât din inima sa,
Precum ploile din norii de vară,
Sau precum lacrimile din dosul pleoapelor;

Un poet care, după zile lungi de muncă,
Și nopți de-odihnă lipsite,
În sufletul său tot a auzit muzica
Unor melodii minunate.

Henry Wadsworth Longfellow, din poemul *Ziua s-a sfârșit*

„El este Cel ... ce preface întunericul în dimineață ... Cel
ce cheamă apele mării și le varsă pe suprafața pământului,
Domnul este Numele Lui!”

Amos 5:8

Prolog

— Fiecare val din bătrâna, imensa mare albastră este o poveste de viață.

Bob mi-a spus acest lucru cu mult timp în urmă, cu vocea impregnată de vânt și apă. Eu am râs și mi-am concentrat privirea pe crestele care se zăreau de pe vechiul său ponton. Valurile dispăreau mai repede decât reușea o copilă de zece ani să înceapă să numere.

— Prea multe valuri, nu poate fi adevărat, am zis eu.

Îmi strânse mâna și zâmbi, zâmbetul lui făcând să i se adâncească ridurile din jurul ochilor.

— Câte valuri, atâtea povești, Annie. Să îți minte asta!

Aveau să treacă zeci de ani până să realizez că vorbele lui fuseseră adevărate. Atâtea povești de viață! În acest port miniatral unde viețile zdrobite, întocmai ca valurile ce se zdrobesc de țârm, sunt adunate și păstrate. Nu mi-am imaginat niciodată că va fi locul în care și eu aveam să fiu zdrobită.

Dar nici cât de frumoasă avea să fie zdrobirea mea.

Capitolul 1

**ANSEL-BY-THE-SEA, MAINE,
SEPTEMBRIE 1944**

Iată-l spărgând lemne, undeva în nord-estul țării, ambiția celor optsprezece ani abia împliniți o resimte în stomacul care-i fierbe și inima care-i arde ... iar peste puțin timp îl vezi pompând apă la vechea pompă din bucătărie, curățându-și urmele muncii de pe mâini și apucând apoi o scrisoare de la însuși președintele Statelor Unite. Scrisoarea tronează pe masa cea roșie și scorjită din bucătărie – stă acolo și așteaptă întocmai ca un prieten care s-a pofțit singur în casă și și-a pus picioarele pe masă de parcă ar fi fost cel mai normal lucru din lume.

Dar numai normal nu este.

Undeva, în drumul făcut în barca poștașului, de-a lungul golfului, scrisoarea a avut contact cu câteva picături de apă. Așa se întâmplă de obicei în Ansel-by-the-Sea, iar poștașul joacă și rolul de detectiv, livrând scrisorile cu adrese parțial vizibile cu o acuratețe infailibilă. De data aceasta numele este neclar, se vede doar cuvântul *Bliss* și numele casei. De obicei, un singur nume este suficient sau, dacă expeditorul a fost foarte formal, numele casei. *Tihna marinarului*.

Robert Bliss deschide scrisoarea, o ține prea strâns.

ORDIN DE ÎNCORPORARE

Își simte pulsul bătându-i în urechi. În sfârșit! Sunt aproape patru ani de când așteaptă această zi. Încă de când s-a dus împreună cu restul orașului să-l privească pe președintele Roosevelt anunțând la televizor prima rundă a recrutării. Au privit toți la singurul televizor al orașului de la magazinul *Momeli, echipamente și cărți*, înălțându-și capetele ca să vadă bilele care umpleau un bol de sticlă înalt ce se vedea pe ecran. Mici bucăți de hârtie, bine îndoite, fiecare înscrisă cu un număr. Un bărbat a luat o lingură de lemn – cioplită chiar din lemnul cu care se construise camera unde s-a semnat Declarația de Independență, cu mult timp în urmă – și a amestecat bilele. Încet, cu reverență, învârtind numerele până s-au amestecat precum lumea zguduită de războiul care nu ajunsese încă până la ei. Chiar și prin imaginea granulară a televizorului, Robert simțea tensiunea puternică a momentului din acea cameră plină cu bărbați din Washington, străpuns ca de-un curent electric de conștientizarea faptului că aceste numere erau ... oameni. Familii. Vieți care aveau să fie întoarse pe dos de acest lucru numit încorporare.

Patru ani mai târziu, aceeași undă electrică îl străpunge pe Robert, asigurându-l că pentru acest lucru a fost făcut. *Pentru o vreme ca aceasta.*

Mai ține o clipă scrisoarea în mâini, simțind că o mie de nopți de rugăciune sunt concentrate în acea hârtie. Rugăciuni care au primit răspuns aici, în această scrisoare. În sfârșit, acum că avea optsprezece ani, putea să plece. În sfârșit – deși terminaseră recrutarea „pentru a proteja forța de muncă rămasă acasă”, iar el nu se putuse înrola pur și simplu – departamentul de încorporare îl cheamă acum să se ridice la luptă. Să protejeze. Singurul lucru la care a fost vreodată bun.

Își trece degetul mare peste adresa de expediție din colțul din stânga sus, peste care ștampila fusese aplicată strâmb – ștampila biroului local de încorporare.

Ale cui sunt valurile?

Președintele Statelor Unite,

Nefiind încă pregătit să citească întreaga formulă de salut, Robert sare repede cu privirea către cuvântul îngroșat SALUTĂRI, scris cu majuscule.

Ca urmare a prezentării dumneavoastră la biroul local format din concetățenii dumneavoastră, în scopul stabilirii disponibilității dumneavoastră pentru instrucție și serviciu militar în forțele terestre sau navale ale Statelor Unite, vă anunțăm prin prezenta că ați fost selectat pentru instrucția și serviciul militar în cadrul forțelor menționate.

Selectat. Instructaj. Serviciu militar. Răsuflarea lui Robert se întetește la vederea acestor cuvinte.

Prin urmare, vă veți prezenta la biroul local desemnat mai sus la

Cuvintele următoare sunt scrise de mână.

Machias Railroad Station la ora 7:15 a.m., pe data de 17 octombrie 1944.

Citește rapid restul scrisorii și apoi închide ochii. Înghite în sec. Mai este un rând de citit și o parte din sine nu dorește să îl citească. Trebuie să fie numele lui. Trebuie să fie. Totuși, un nod i se strânge în stomac la gândul că mai este un suflet în această familie al cărui nume ar putea să apară acolo.

Numai ticăitul ceasului se aude în liniștea camerei, în timp ce peste ocean Germania scuipe foc asupra Angliei. Privirea îi revine la începutul scrisorii.

Către:

Ușa cu plasă pentru țânțari se trânteste, iar Robert tresare. Din reflex, închide scrisoarea și o ascunde la spate. Este fratele lui, Roy, privindu-l cu un rânjat ciudat, în timp ce mestecă cu gura

închisă și ține mărul pe jumătate mâncat în mână. Este fratele geamăn al lui Robert, sunt identici în toate privințele, cu excepția a două lucruri: Roy a venit pe lume cu două minute mai devreme și acum Roy poartă o verighetă simplă pe inelarul stâng. O verighetă care, deși Robert încearcă să înăbușe acest sentiment, încă îi trezește un fior îngrozitor de câte ori o vede.

— Hai cu noi, plecăm să adunăm niște scoici, spune Roy.

Robert împătorește scrisoarea încet, sperând să nu atragă atenția asupra ei.

— Noi?

— Tu, eu, Jenny și ... și încă altcineva. Vei vedea când ajungem acolo. Să mergem!

Roy inspiră adânc, iar pieptul lui se pare să i se umfle de un entuziasm copilăresc.

Robert încuviințează din cap și pune scrisoarea în buzunarul din spate. A tot evitat ieșirile acestea cu proaspeții însurăței, dar scrisoarea îl motivează, dorind să-l țină pe Roy cât mai departe de ea posibil. Dar rânjetul lui Roy se topește. A văzut plicul gol de pe masă.

Din doi pași deșirați ajunge la plicul de pe masă, îl întoarce și citește textul fără nume. Fără îndoială, vede că este de la Departamentul de Război.

O atmosferă apăsătoare invadează camera ca un flux. Amândoi știu că există doar doi oameni pentru care poate fi scrisoarea, iar aceștia stau față în față.

Gura lui Robert rămâne încleștată.

Roy face un gest către buzunarul lui Robert.

— Acolo este scrisoarea?

Robert o scoate greoi de parcă ar trage de-o baniță de plumb.

Roy apucă scrisoarea, o desface și o citește de la început – chipul i se albește.

Robert aproape că își simte inima plesnind. Nu poate vedea scrisoarea, dar poate citi chipul fratelui lui. Și nu, nu este răspunsul la care Robert sperase.

Ușa cu plasă se deschide, însă de data aceasta nu este trântită. Este Jenny – modul blând în care a închis ușa o caracterizează. Soția lui Roy de o lună și jumătate – așa cum le plăcea mamei lor să o numească – pentru că încă avea strălucirea unei mirese.

Săraci lipiți pământului și totuși bogați ca niște regi, spusese Jenny când Roy îi arătase verighetele. Le cioplise din trunchiul unui copac bătrân pe care tata și mama îl găsiseră pe munte, cu mulți ani în urmă.

Privirea lui Robert se oprește asupra lui Jenny în timp ce aceasta se apropie din spatele soțului ei, ținând în mână coșul din lemn și sârmă, pentru adunat scoicile. Cu obrajii mângâiați de vântul rece, arată mai luminoasă ca niciodată – o frumusețe tăcută care poate tăia respirația unui bărbat. Robert privește în pământ.

– I-ai spus? îl întreabă ea pe Roy, strecurându-și mâna într-a lui. Robert face un efort să-i privească. Așa trebuie să o vadă: împreună cu Roy. Trebuie să se uite, pentru ca inima lui să înțeleagă și sufletul lui să accepte. Este a lui Roy acum, este a lui Roy pentru totdeauna.

– Eu ...

Roy o privește ca și cum ar fi despărțiți de un ocean. Îi strânge mâna în timp ce ea continuă să sporovăiască, vocea ei melodică trădând entuziasmul, croindu-și drum printre curenții tăcuți aduși de scrisoare.

– Ei bine, spune ea, mama ta a fost foarte încântată! Ar fi trebuit să o vezi, Roy.

Râde. Iar râsul ei este ca o melodie. Apoi continuă:

– A sărit direct în Ford și a pornit spre Machias ca să vorbească cu doamna Laughlin pentru niște ață. Zice că trebuie să înceapă să croșeteze o păturică ...

Continuă să vorbească, iar mâna îi alunecă pe stomac. Greutatea de plumb de pe inima lui Robert crește. Privirea lui se plimbă de la Jenny la Roy și apoi la scrisoare. Și apoi din nou la

Roy. *Un copil.* Iar Roy stă acolo, în picioare, cu o scrisoare care ar putea foarte bine să fie de la doamna cu coasa.

Fratele lui îl privește fix pe Robert. Totul pare să se destrame, dintr-odată au din nou zece ani și privesc în zare peste ocean la furtuna care se apropie, mai mare decât tot universul lor, iar tata pleacă cu barca cu motor pentru a o lua pe mama, înainte ca furtuna să-i lovească. *Rămâneți împreună, băieți,* răcnește el și dispare dincolo de insulă. *Stați în casă, feriți-vă de furtună și nu vă pierdeți din priviri unul pe altul.* Robert dăduse greș atunci. Nu poate să dea greș acum.

Jenny tace acum, îmbujorarea de pe chipul ei se șterge și ea, odată cu zâmbetul.

— Ce s-a întâmplat? întreabă ea, bănuind că tăcerea aceasta dintre cei doi frați ascundea ceva.

Roy dă din cap.

— Nimic. Îți spun mai târziu. Se forțează – și reușește – să zâmbească, o trage pe Jenny lângă el până ce capul ei se odihnește pe umărul lui.

Și, așa cum au făcut de o mie de ori în copilărie, cei trei pleacă spre locul în care pot dezgropa scoici, lângă Milton Farm, și adună scoici din abundență. Jenny leagănă coșulețul, Roy cară după el o greblă pentru dezgropat scoicile și o privește cu un zâmbet larg, ca și cum este aur pur, iar în pieptul lui Robert se cascadează o prăpastie la vederea acestei nedreptăți.

— Cine v-a legat limba de sunteți așa tăcuți?

Spoiala de pistrui de pe nasul ei mic împlântă și mai mult cuțitul în inima lui. Dar de dragul ei ... chiar acum, el încearcă să mimeze o urmă de zâmbet. Dar zâmbetul îi e atât de forțat și pocit, încât probabil că arată ca un pește-balon. Ea râde, emanând numai strălucire, iar lama cuțitului se împlântă și mai mult în el. Știe, în ciuda tuturor lucrurilor, doar privind-o pe ea și pe fratele lui, care nu ar face rău nici măcar unei musculițe – că ar face orice pentru ei.

— Voi doi vă vedeți astă-seară? întrebă Jenny, privindu-i când pe unul, când pe altul, împletindu-și degetele cu ale lui Roy. Pentru tradiția de ziua voastră. Nu v-am auzit vorbind despre asta, așa că nu eram sigură ...

Roy o soarbe din priviri pe Jenny, știind ceea ce ea nu știe încă. Știind că orice minuțel petrecut departe de ea de acum este un timp care nu se mai poate recupera, în această bătaie de ceas care numără clipele până la încorporare. Orice timp petrecut pe insula copilăriei lor, reînviind tradițiile de la miezul nopții, de sărbătoarea zilei lor de naștere, este un timp prea prețios să-l petreacă departe de mireasa lui.

— Mă gândeam că ar fi mai bine să nu respectăm tradiția anul ăsta, spune Roy.

Se uită la Robert și mesajul este clar: *Te rog să înțelegi*. În acest moment, Robert înțelege mai mult decât a înțeles vreodată și se roagă ca Roy să nu îl urască pentru asta. Căci un singur lucru poate îndrepta lucrurile.

— Nu! spune Robert, și tresare la cât de aspru sună vocea lui. Ca de obicei, vorbește gura fără el, bâjbâind pentru a găsi cuvintele potrivite.

— Vreau să spun ... hai să ne întâlnim! Te rog! De dragul vremurilor de altădată. Pentru ultima dată!

Apoi afixează iar pe chip râznetul acela de pește-balon.

Aceste cuvinte îl lovesc pe Roy mai tare decât a intenționat Robert. Tăcerea se prelungește, iar Jenny stă între ei cu o privire nedumerită pe chip.

— Da, întâlniți-vă! spune ea, trecându-și încă o dată brațul cu blândețe peste talia subțire. Poate că nu veți mai putea face asta de multe ori de acum încolo, cine știe?

Întrebarea ei, deși pusă cu bune intenții, îl izbește în plin pe Robert. Dacă totul va decurge bine astă-seară, zilele lui Roy cu Jenny nu se vor termina niciodată.

Capitolul 2

Robert își scufundă vâslele în Atlanticul negru ca smoala. Apoi trage de ele ca și cum barca lui ar fi prinsă cu o pojghiță de țăr-mul stâncos din spatele lui. O mică insulă se zărește în fața lui, o insulă cu siluetă de castel – sunt pinii care străjuiesc ca niște parapete, și coamele dealurilor, asemenea unor scuturi. Mișcările lui sunt grăbite, trage de vâsle cu puterea mușchilor obișnuiți cu efortul.

Privește în zare peste umăr și vede un felinar care atârnă de o ramură, iluminând o barcă goală și vâslele de lângă ea. Deci fratele lui l-a întrecut iar. Mereu cu un pas înainte, din ziua în care s-au născut. Probabil că era deja în vârful dealului, făcând focul pentru tradiția lor de la miezul nopții. De fapt, ar fi trebuit să se întâlnească acum o săptămână, când fusese ziua lor, dar prioritățile se schimbă pentru un bărbat căsătorit, iar acum este prima lor ocazie să o facă.

Robert ajunge în sfârșit, iar pietrele de pe țăr-m zgârie fundul bărcii lui bătute de furtuni. Sare din barcă și înnoadă frânghia de trunchiul unui cedru zvelt, apoi, cu pași mari, pătrunde în noaptea cu miros de pini.

Acesta fusese locul lor secret, primul loc unde simțiseră gustul independenței. De la nouă ani veniseră aici singuri, pentru a-și scrijeli numele pe stânci, pentru a încheia pacte secrete prin

strângeri de mână după ce, cum era obiceiul, scui-pau în palmă, și pentru a întinde cortul sub cerul mare – mare precum visele lor. O veche cutie de lemn, ascunsă într-o scobitură a stâncii – un lucru care aducea în mintea lor cu peștera lui Tom Sawyer – le păstra comorile, pactele și hărțile mâzgălite pe un vechi caiet.

Dar fuseseră nevoiți să renunțe la copilărie atunci când războiul de peste ocean veni să le spulbere lumea. Jocurile lor se transformaseră în strategii, hărțile fură trasate în noroi. Insula lor încetă să mai fie scena aventurilor, deveni locul în care își trăiau suferința, din momentul în care războiul deveni personal – din ziua în care luă viața tatălui lor. Până la ultima suflare, Alastair Campbell MacGregor Bliss reușise să facă ceea ce își dorise cel mai mult în viață: să lase moștenirea curajului și credinței familiei lui.

În seara aceasta, Robert avea să onoreze acest lucru. Este acolo pentru foc și pentru provocări, dar va fi diferit de data aceasta. Pulsul lui Robert crește și mai mult gândindu-se la acest lucru – nu va pleca de pe insulă în seara aceasta fără ca viitorul fiecăruia din ei să fie decis.

Ajungând pe vârful cel mai înalt, Robert intră în *Poiana haiducului*, își împlântă cizmele în noroiul întărit și își studiază fratele. Roy stă pe o piatră lângă foc, aplecat peste genunchi, flacăra dăltuind umbre asupra frunții lui încrețite. Își trece mâna peste sprâncene, așa cum obișnuia să facă tata când era cuprins de vreo grijă mare. Nu-i de mirare că, după atâtea ore pe care le petrecuse cu tata în atelierul de construit bărci, Roy era imaginea leită a acestuia.

— Hei, îl salută Robert.

Scuturându-se apoi de vechea invidie care obișnuia să îl roadă ori de câte ori se gândea la cei doi, pătrunse în lumina portocalie a focului. Roy se ridică brusc în picioare, iar un zâmbet apare prea repede pe chipul lui:

— Era și timpul!

Focul trosnește și o pală de scânteii se ridică din foc. Se aude un fâșâit de electricitate statică, urmată apoi de acordurile unei orchestre și glasul lui Frank Sinatra care cântă *Stardust* – un sunet atât de neobișnuit acolo, în aerul de septembrie. Robert își rotește capul pentru a afla sursa – un pick-up Victrola cu manivelă, stând strâmb pe o piatră, cu pâlnia înclinată ca un cățel curios.

– Ce-i asta?

– A! face Roy, părând să se rușineze. Jenny a fost ieri cu mine aici, ea l-a adus.

Roy se duce către pick-up, scoate o mână din buzunarul blugilor pe care atârână, din loc în loc, urme de rumeguș, și dă să oprească discul.

– Lasă-l, spune Robert.

În timp ce Roy învârte manivela de la Victrola, Robert se gândește la fata care a adus pick-upul. Este un gest atât de caracteristic ei. Insula a fost dintotdeauna a lui Jenny tot la fel de mult cât a fost și a lor, deși, prin acte, este pământul familiei Bliss. De-a lungul anilor, fata cutreierase împreună cu ei aceste stânci, luminând peripețiile băieților cu magia ei. Era atât de normal pentru Robert ca ea să facă parte din acest loc – la fel de normal ca respirația. Însă, într-o zi, el o prinsese de mână pentru a o ajuta să iasă de pe plaja cu scoici – un gest la fel de normal ca răsăritul dimineții. Ceva, un loc s-a deschis atunci larg în inima lui. Pistruii fetei erau acoperiți cu o pată de noroi, ochii ei albaștri străluceau, iar părul îi cădea peste față, conturându-i maxilarul. Ea și-a țuguat buzele și și-a suflat părul de pe față, îndepărtându-și șuvițele în modul acela amuzant al ei. A zâmbit, iar el a simțit o înțepătură în piept. Ea a privit drept în el și s-a cuibărit în sufletul lui. În acel moment, a știut că ar face orice pentru Jenny Thomas, că ar da orice ca ea să fie Jenny Bliss într-o zi.

Problema era că pe atunci aveau treisprezece ani. Puțin mai mari decât niște copii. Timpul a trecut și a ajuns la vârsta la care ar fi putut să îi spună ceva, dar dorea să găsească exact cuvintele potrivite. Și, în timp ce el își căuta cuvintele și le răsuca și le

tot frământa în mintea lui, căutând forma potrivită, Roy și-a dat seama de ceea ce Robert deja știa – că fata care fusese vecina lor devenise mai mult decât o fată care se juca de-a pirații cu ei – iar Roy i-o luă înainte și îi spuse asta. De atunci, îi pierduse pe Roy și Jenny. Iar Robert descoperise nevoia bruscă de a pleca pe mare ori de câte ori putea.

Lui Jenny îi plăcea să spună că Roy arăta ca un Gregory Peck mai tânăr. Nu îi spusese niciodată asta lui Robert, nici măcar o dată. Nu conta că erau identici. Poate pentru că Roy era cel cu „gropițele acelea în obraji”, așa cum îi plăcea ei să spună. Dar, probabil, foarte probabil, pentru că la sfârșitul zilei Roy mirosea a lemn de pin rindeluit, iar Robert mirosea a momeală de homar și a apă de mare. Fetele nu spuneau astfel de lucruri băieților ca el.

– Deci ... încep Roy, dându-și la o parte haina de flanel și îndesându-și mâinile în buzunarele pantalonilor, natural și simplu, ca și cum incidentul cu scrisoarea nici nu se petrecuse cu câteva ore în urmă.

– Vrei să facem asta sau nu?

Roy îl lovește pe Robert în umăr, cu jumătate de zâmbet și începe să strângă pietre lângă râpa prin care insula se unește cu marea. Vor avea nevoie de nouă pietre fiecare: câte una pentru fiecare an din cei optsprezece.

Idea de a arunca pietre în ocean și de a inventa provocări unul pentru celălalt – sarcini ridicole pe care fiecare va trebui să le îndeplinească înainte de terminarea anului – deodată nu pare să mai aibă sens. Nu în seara aceasta.

Robert își studiază fratele. Nu l-a văzut niciodată astfel – un etern optimist, pe care toată lumea îl cunoaște astfel, dar care acum pare că se luptă din greu să țină piept unui curent rapid care încearcă să-l spulbere.

Roy își pune un rânjet pe față.

– Haide, începe tu primul, spune el, punând o piatră în mâna lui Robert.